

מנחות יז

משה שווערד

1. חדושי הרשב"א על מסכת מנחות דף יז/א

מה הנך בין לאכול בין להקטיר. פ"ה מה הנך עבודות בין חשב לאכול שיריים למחר בין שחשב להקטיר לבונה פגל. ל"ה. (תפ"ד) ולכך פ"ה להקטיר כדי שלא נאמר דלעולם נימא מה הנך בין לאכול בין להקטיר אף הקטרה בין לאכול בין להקטיר, והיכי דמי להקטיר כגון שהקטיר (קומץ כדי שהקטיר) חצי קומץ וחשב להקטיר חצי האחר למחר, דלא שייך בהכי לומר דאין מתיר מפגל מתיר הוא אבל לבונה דמחשב ממתיר למתיר לימא לאו, לכך פ"ה דגם כשחשב בשעת הקטרת קומץ להקטיר לבונה למחר דיש לנו לומר דפגל דומיא דהנך דהוי פגול בין חשב בהם להקטיר קומץ בין לבונה כמו כן בהקטרה דקומץ מפגל גם כי חשב בהקטרת לבונה:
ומ"מ נראה לומר להיפך דמאי דהקטרה מפגל הקטרה היינו דוקא כשחשב בשעת הקטרת קומץ להקטיר לבונה למחר, דאע"ג דהוי כמו ממתיר למתיר בחד מנא כחד מתיר דמי, ומ"מ כשחשב בקומץ להקטיר הלבונה חשב בעסק דבר שלם דהיינו הקטרת כל הקומץ דהוי הקטרה דדבר שלם, דנהי דחצי מתיר מקרי מ"מ דבר שלם הוא, אבל כשחשב בהקטרת חצי קומץ להקטיר חצי האחר למחר דלא חשב בעסק דבר שלם אפי' לר' מאיר דאמר דמפגל בחצי מתיר לא הוי פגול, משום דדוקא כשפגל בקומץ או בלבונה קאמר דפגל, משום דנהי דכל חדא מינייהו הוי חצי מתיר מ"מ הקטרה דחדא מינייהו כחדא גופא הויא הקטרה שלמה, אבל כשפגל בחציו לא חשיבא הקטרה וכאלו לא הקטיר כלום דמי ולא פגל ....

2. שפת אמת על מנחות דף יז/א

שם יתיב ר"מ בר גזא כו' משמיל דר"ח אין הקטרה מפגלת הקטרה ואפי' לר"מ וכו' עני מרי משמיל דרב א"ל אין איתמר נמי אר"ח אמר רב אין הקטרה מפגלת הקטרה. ויש לדקדק למה לא אמר באמת משמיל דרב והגם דיל"ל דאומר דבר בשם אומריו הוא רק למי ששמע הוא ממנו אבל מי ששמע מהשמיע לו א"צ להזכיר שמו. וכמדומה לי שבגמ' עצמו נסתפקו בזה באיזה מקום [בנזיר (נ"ו).] דבכה"ג קדמאי ובתראי אמרינן מציעאי לא אמרינן א"כ הו"ל לומר משמיל דרב ועי' בתנחומא פ' במדבר ובהקדמת הש"ך עה"ת] אבל כאן אפשר לומר דבאמת רב אמר סתם אין הקטרה מפגלת הקטרה כהך דאיתמר נמי אבל ר"ח הוסיף לבאר דאפי' לר"מ קאמר וטעמו משום דמסתבר לי' סברא דחריפי דפומבדיתא דמצד חצי מתיר אין להכשיר כיון דעירב גם לבונה במחשבתו אלא ע"כ טעמי' דרב משום דאפי' לר"מ אין זה פיגול כלל כיון דהלבונה לא הותר ע"י הקומץ ולכן אמרו רק בשם ר"ח משום סיפא דמילתא:

3. ספר יד בנימין

לצונה לאכול שיריים למחר פיגול כו' אמר רב
אדא צר אהצנה לעולם קסבר אין הקטרה
מפגלת הקטרה ואין מפגלין בחצי מתיר ושאיני
הכא דפשטא לי' למחשבה נכולי מנחה. לכאן
צריך ציבור מאי שייך כאן פשטה מחשבה
דהא מה שחשב בשעת הקטרת הקומץ להקטיר
לצונה למחר לאו כלום הוא כיון דאין הקטרה
מפגלת הקטרה, ומה שחשב לאכול שיריים
נמי לאו כלום הוא כיון דאין מפגלין בחצי
מתיר ומה יוסיף צמה שחשב שמי המחשבות
הללו גם יחד כיון דמחשבות כאלו אין נתפסין
מאי שייך פשטה צה וז"ע.

4. חזו"א ס' כ"ב - ATTACHED

5. רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טז הלכה ח

חשב בשעת הקטרת הקומץ שיקטיר הלבונה למחר אינה פגול שאין הקטרה מפגלת הקטרה, וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקומץ לבדו והוא מחשב לאכול שיריים למחר הרי זו פסולה ואינה פגול שאין מפגלין בחצי מתיר, אבל אם הקטיר את הקומץ לבדו וחשב שיקטיר לבונה למחר ואחר כך הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השיריים למחר הרי זה פגול, שהרי פשטה מחשבת זמן בכל המנחה.

6. כסף משנה הלכות פסולי המוקדשין פרק טז הלכה ח

חשב בשעת הקטרת הקומץ וכו'. פלוגתא דאמוראי ... ופירש"י מאי קמ"ל ... דפשטה לה מחשבה לכולה מנחה ואע"ג דלא מיפגיל בחדא מינייהו השתא דחשיב בתרווייהו מיפגלא:

7. שפת אמת על מנחות דף יז/א

שם הקטיר קומץ להקטיר לבונה לאכול שירים למחר. פירש"י שכוון בהקטרת קומץ לשני דברים אלו להקטיר לבונה למחר ולאכול שירים למחר. והרמב"ם (פ"ט ז' מפסוהמ"ק ה"ח) לא פי' כן רק שחישב בהקטרת קומץ להקטיר לבונה למחר ובהקטרת לבונה חישב לאכול שירים למחר ע"ש. ומהתימא על הכ"מ שהעתיק פירש"י על דברי הרמב"ם ולא הרגיש שמחולקין המה בפ"י הגמ':

והנה לפירש"י הסברא תמוה דמה בכך דחישב גם על השירים ודאי פיגול דקומץ שהי' על השירים פיגול הוא אבל חצי מתיר הוא כיון דמחשבת הקטרת לבונה לא מעלה ולא מוריד מאחר דאין הקטרה מפגלת הקטרה וגם הדיוק בין לשון לאכול בין ולאכול דקדייק קלוש הוא. גם פי' הרמב"ם שבשעת הקטרת לבונה חישב על השירים. סברא דחיקא היא כיון דפיגול הראשון לאו כלום הוא מה לי במעשה אחרונה וגם העיקר חסר מן הספר שלא נזכר בגמ' מה שחישב בשעת הקטרת לבונה. ולולי הראשונים ז"ל הי' נראה לע"ד לפרש דחישב בשעת הקטרת קומץ להקטיר לבונה במחשבת אכילת שירים למחר כי היכי דמחשבין מעבודה לעבודה בפסול דשלא לשמה ששחט ע"מ לזרוק שלא לשמה פסול ה"ה היכא שחישב בהקטרת הקומץ שיקטיר הלבונה בפסול מחשבה דפיגול. ואפי' אי נימא דכה"ג לאו פיגול הוא מ"מ עכ"פ אם באמת חישב אח"כ ג"כ בשעת הקטרת הלבונה כן מהני המחשבה הראשונה להיות נקרא פיגול בכל המתיר וא"ש דיוק הלשון להקטיר לבונה ולא הוזכר למחר כלל גבי לבונה כנ"ל:

8. הגרי"ז על מסכת מנחות דף יז ע/ב

גמ' קאמר דלהכי כתיב אם האכל יאכל אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח לרבנן, משום דדין הוא דמחשב למזבח בין בלשון הקטרה ובין בלשון אכילה והוי פיגול, משום דהקטרת מזבח נמי מקרי אכילה, והקשו בתוס' דלמ"ל קרא להכי תיפו"ל מדאיקרי אכילת אש אכילה וכו', ונראה דנפ"מ הוי דהרי בהקטרה קיי"ל דאם הוצת אש ברובו נתקיים דין הקטרה וזהו רק מדין הקטרה נחשב הקטרה בכלול אבל מדין אכילת אש דמקרי אכילה הוא רק היכא דנשרף כולו חשיב נאכל, וא"כ נפ"מ היכא דחשיב שיוצת האש ברובו וחשב בלשון אכילה דמדין הקטרה מקרי אכילה מקרא דהאכל יאכל וסגי במחשבה זו וחשיבא מחשבת פיגול, אבל מדין אכילת אש דמקרי אכילה לא חשיב מחשבת פיגול עד שיחשוב שישרוף כולו כמו בכל אכילה דנאכל כולו, ועוד נראה דהרי מקרא דהאכל יאכל יליף ג"כ אכילת דם דהוי ג"כ בכלל אכילת מזבח כמו שפיכת שירים וזריקת דם דמרבא הגמ' למחשבת פיגול דהוי בכלל אכילת מזבח, אבל מדין אכילת אש דחשיבא אכילה זהו רק בהקטרת מזבח ולא בזריקת דם:

ויש לעיין במחשב שיאכלוהו האש האימורין חוץ למקומו וכמו"כ חוץ לזמנו מדין אכילת אש דחשיבא אכילה אם תלוי במקום אכילה ובזמן אכילה או דתלוי בזמן ומקום הקטרת אימורין, ואף דהמחשבה הוא מדין אכילה ולא מדין הקטרה משום דהקטרה חשיבא ג"כ אכילה, והנה מדברי הרמב"ם דנקט חצי זית אימורין למזבח וחצי זית לאדם כשר ואין מצטרפין ואם חישב שיאכלוהו האש מצטרף משום דחשיבא אחת מחשבת אכילה, משמע דתלוי בזמן הקטרת אימורין ואפילו חשב שיאכלוהו זהו רק מדין אכילת אש ולא מדין הקטרה חשיבא אכילה, ע"כ:

9. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן לג

ובחישב באכילת מזבח לאכילת אדם דפליגי ר"א ורבנן ולר"א בחישב לשתות מדמו למחר הוי פיגול יש לחקור אם חישב לשתות מדמו לאחר שקעה"ח אי הוי פיגול אי במחשב מאכילת מזבח לאכילת אדם האי חוץ לזמנו אזלינן בתר אכילת אדם דמחשב עליה היינו שלאכילה יהיה חוץ לזמנו וא"כ כיון דשקעה"ח ל"ש באכילה אין זו חוץ לזמנו או אזלינן לענין חוץ לזמנו למה שהדבר עומד וכיון שהדם עומד לזריקה שקעה"ח הוי זמנו והנה אי נימא כן דאזלינן בהזמן למה שהוא עומד בחישב להקטיר מבשרו למחר דהוי פיגול אליבא דר"א הוא דוקא בק"ק אבל בחישב על ק"ל דזמן אכילת בשרם הוא לשני ימים אף כשחישב להקטירם זמנו הוא כמו לאכילה כיון שעומד לאכילה ובעינין דוקא שיחשוב להקטיר לאחר ב' ימים

10. שטמ"ק אות א

• קרן אורה על מסכת מנחות דף יז/ב

תוס' בד"ה דלא שנא כי מחשב כו'. עי' בדברי ז"ל שכל דהא דאמרינן בזבחים דאכילת אש מיקרי אכילה והוי פיגול היינו בבשר דוקא שדרכו לאכול אבל באימורים כה"ג שתאכילוהו אש של הדיוט הוי כמחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר וע"ש בזבחים (ל"א ע"א בד"ה תוד"ה שאין אכילה כו') שכ' דמלשון הרמב"ם ז"ל (בפ"ד מהל' פסולי המוקדשין ה"י) משמע איפסא שלא כ' דאכילת אש מהני אלא בדבר שדרכו להקטיר כיון דאמר בל' אכילה מצטרפין אבל בבשר אם חישב שתאכילוהו אש לא נתבאר בדבריו [ו]אם אמר שתאכלוהו המזבח ולא הזכיר ג"כ לא נתבאר בדבריו ז"ל א"כ לדידי' צ"ע הני תרתי ל"ל כמו שהקשו התוס' ז"ל וי"ל דהש"ס גופא מספקא ליה בהכי אי לשון אכילת מזבח מפגלת. ולהכי קאמר א"נ מה אכלה בכזית כו':

11. חדושי הרשב"א על מסכת מנחות דף יז/ב

תנאי היא וכו' איכא למ"ד פסול מדאורייתא. מהאי קרא דפרש"י ואית ליה כרת. ל"ה. וקשיא אע"ג דנימא דאיכא תנאי אליבא דר' אלעזר ואיכא למ"ד פסול מדרבנן ואיכא למ"ד פסול דאורייתא וחייב כרת, מ"מ ר' יוחנן דאמר דטעמא דר' אלעזר מקרא פסול מדאורייתא בכרת אית ליה ואיך לימא דמודה ר' אלעזר שאין פיסול כרת אכתי הקושיא שהקשה לו אי טעמא דר' אלעזר

מקרא כרת נמי ליחייב, ומאי קאמר דמודה ר' אלעזר שאינו חייב כרת. וצ"ל דר"ל דר' יוחנן דאיכא תנאי אליבא דר' אלעזר דאיכא למ"ד פסול דאורייתא ואיכא למ"ד פסול דרבנן אתא לאשמועינן, הילכך קאמר דטעמא דר' אלעזר מקרא דר"ל דאיכא מאן דאמר הכי דטעמא דר' אלעזר מקרא ודאית ליה כרת. וקאמר נמי מודה ר' אלעזר שאינו ענוש כרת דר"ל, דאיכא למ"ד דמודה ר' אלעזר שאינו ענוש כרת, ואי לא אשכחנא דאיכא תנאי דפליגי אליבא דר' אלעזר בהכי הוה קשה לר' יוחנן איך לימא שני הפכים דלהוי טעמא דר' אלעזר מקרא וא"כ אית ליה לחייב כרת ודילמא ג"כ דמודה דאינו ענוש כרת, אבל כיון דאשכחן דתנאי דפליגי אליבא דר' אלעזר **בהכי לא קשיא לר' יוחנן דאיך יאמר שני הפכים משום דנוכל לישב דר' יוחנן דאיכא תנאי דפליגי בהכי אתא לאשמועינן כדפרישית:**

12. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן לג

עוד יש לחקור לר"א דלשתות דמו למחר כמה שיעורו כזית או רביעית דהא אשכחן אף גבי משקין שיעור כזית כמו גבי נזיר וסיכה בשמן המשחה]:

13. שפת אמת על מנחות דף יח/א

שם בתוס' ד"ה גזירה תימא בלשתות כו'. אפשר ליישב קצת **דנראה בזריקה דחישב לזרוק למחר כדי הוי' הוי פיגול אפי' פחות מכזית דבהזאה לא הוי שיעור כזית**. וכ"כ הרמב"ם (סוף פי"ד מפסוה"ק) להדיא א"כ נראה דה"ה לר"א בחישב לשתות מקצת דמו סגי נמי בכדי הוי' דמקרא דהאכל יאכל ילפינן אכילת מזבח ואדם בחד שיעורא...

14. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן לג

ובחישב באכילת מזבח לאכילת אדם דפליגי ר"א ורבנן **ולר"א בחישב לשתות מדמו למחר הוי פיגול יש לחקור אם חישב לשתות מדמו לאחר שקעה"ח אי הוי פיגול אי במחשב מאכילת מזבח לאכילת אדם** האי חוץ לזמנו אזלינן בתר אכילת אדם דמחשב עליה היינו שלאכילה יהיה חוץ לזמנו וא"כ כיון דשקעה"ח ל"ש באכילה אין זו חוץ לזמנו או אזלינן לענין חוץ לזמנו למה שהדבר עומד וכיון שהדם עומד לזריקה שקעה"ח הוי זמנו והנה אי נימא כן דאזלינן בהזמן למה שהוא עומד בחישב להקטיר מבשרו למחר דהוי פיגול אליבא דר"א הוא דוקא בק"ק אבל בחישב על ק"ל דזמן אכילת בשרם הוא לשני ימים אף כשחישב להקטירם זמנו הוא כמו לאכילה כיון שעומד לאכילה ובעינן דוקא שיחשוב להקטיר לאחר ב' ימים

15. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן לג

ונראה דאם חישב לשפוך כל דמו לר"י פסול דמחשבה כמעשה ואם נשפך כל הדם הוא פסול שאם עלה ירד אליבא דר"י והיינו זה דמקשינן לר"י אמאי לא פסיל בחישב ליתן הנתנים למעלה למטן ומתריצין דס"ל לר"י שלא במקומו במקומו הא אי לאו במקומו היה פסול ע"י מחשבתו ומה פסול איכא בנותן הנתנים למעלה למטן דאי שלא במקומו לאו במקומו אין זו זריקה כלל ואם יש דם הנפש יכול לחזור וליתן וע"כ דמייירי שחישב ליתן כל דמה שלא במקומו הפסול ע"כ הוא רק משום דהוי כנשפך כל הדם דפסול ובחישב בשעת שחיטה שלא לקבל הדם או שלא לזרוק וכן לקבל דם ק"ק בדרום נראה דאף לר"י אינו נפסל דהא לא חשיב להו במתני' דובחים (ל"ה ע"ב) ונראה הטעם משום דל"ש מחשבה כמעשה אלא בחישב לעשות פסול בפועל אבל בשב ור"ת לא שייך מחשבה כמעשה וא"כ בחישב שלא לקבל הדם או שלא לזרוק אף דנפסל בשביל זה הקרבן ל"ש מחשבה כמעשה **ובחישב להניח דמו למחר חשיב מעשה** ובחישב לקבל דם ק"ק בדרום ג"כ אין הפסול בקום ועשה רק שקבלה בדרום אינה קבלה כשרה והוי כמו שחישב שלא לקבל הדם דקבלה בדרום הפסול דמחוסר קבלה כשרה שיכשר הדם ובזה שחושב רק שלא לעשות מעשה הצריך להכשר קרבן אף שהוא מחשב בלשון מעשה כמו קבלה בדרום אין זו מחשבה הפוסל לר"י ובחושב לשפוך הדם וכן בחושב ליתן הנתנים למעלה למטן אי שלא במקומו לאו במקומו דהפסול הוא ג"כ משום מחשבת לשפוך כל דמו כמ"ש התם אין הפסול רק משום שמחוסר זריקה רק נשפך דמו פסול בפ"ע כדאמרינן בפסחים (פ"ב ע"ב) ובתוס' שם ע"ש ובחושב לקבל הדם בדרום או בכלי חול אף כמחשבת לשפוך דמו לא הוי ואע"ג דאין זו קבלה כלל ואין כאן דם והוי כמו שנשפך על הרצפה משום דקבלה הדם ממילא נשפך מן הצואר ובמחשבה כמעשה בעינן שיחשוב שיעשה הוא איזה מעשה הפוסלת ורק בחישב לשפוך הדם בידיים או לתת שלא במקומו דהוי כשופך בידיים או נפסל ובחישב בשעת שחיטה לפגל בשעת זריקה אי אין מחשבתו מעבודה לעבודה אף לר"י אינו נפסל ולא אמרינן בזה מחשבה כמעשה דהא לא חשיב לה במתני' שם ונראה משום דמחשבה כמעשה אליבא דר"י הוא רק בחישב לעשות איזה מעשה בעצמו אבל אם חישב לעשות איזה מעשה בדבר אחר אף אם יפסל ע"י"ו הקרבן כגון אם יחשוב בשעת שחיטה לפגום המזבח אחר שחיטה אע"ג דהקרבן נפסל ע"י זה לא אמרינן מחשבה כמעשה דבעינן שיחשוב לעשות מעשה בגוף הקרבן וה"ל בחישב בשעת שחיטה לפגל בשעת זריקה והיינו בחושב לחשוב אח"כ מחשבה הפוסלת אין זו מעשה בגוף הקרבן רק בשעת עבודתו הקרבן מהני מחשבה לפסול אבל הפסול נעשה ע"י מחשבתו ואין זו מעשה פסול בגוף הקרבן] **יש לחקור לר"י במחשבת הינוח או להוציא דמו דפסול אי טעון עיבוד צורה דהא כל פסול מחשבה חשיב פסול בגוף ואינו טעון עיבוד צורה כמו פיגול וכדומה אן כיון דהכא הטעם דפוסל מחשבת הינוח הוא משום דמחשבה כמעשה א"כ לא עדיף ממעשה ואם הניח דמו או הוציא לחוץ הו"ל פסול בדם וטעון עיבוד צורה]:**

16. שו"ת אחיעזר חלק ב - יורה דעה סימן כט

(ב) ונראה בישוב דהתו"ס בזבחים שם עפ"י הנחת כת"ר מדהתוס' בזבחים שם עפ"י הנחת באור דלכאורה דהתו"ס בזבחים כ"ז שכתבו דר"י לא עביד מחשבה כמעשה היכא שאינו נפסל הקרבן על ידו צריך באור בטעמם כיון דמחשבה כמעשה א"כ כמו במעשה שהי' זורק שלא במקומו אינו מתיר את הבשר מה"ט גם במחשב לזרוק שלא במקומו נימא כן, **אולם נראה דסברתם ברורה דהא דמחשבה כמעשה אינה לפי שהיא בפועל כאילו הניח את הדם ונפסלה בלינה דהא באמת לא נעשה המעשה רק דהכונה דמחשבה כמעשה דמחשב במעשה שאילו הי' עושה המעשה הי' נפסל הקרבן **חשוב מחשבה פסולה** (ומה"ט נראה שאינו טעון עיבוד צורה ג"כ כמו בפיגול ושחטו שלא שלא לאוכליו אף דאלו הניח הדם הי' כמו פסולו בדם ובבעלים ... (טעון עיבוד צורה) ...**

טו) י"ן א' ושאינו ככא דפשטה לי מחשבה כבודה מנחה, לא
מפרש מה טעם הוא זה ובלא מה שהשב בקמן על
כלבוה לאו כלום הוא דלאו מחיר ידידי הוא ודל בלי מחשבה אין
כאן פיגול, ומיכה צעיקר דין אין הקטרה מפגלה הקטרה יש להסתפק
אי פסול דאורייתא איכא אלא שאין צו כרת דהרי לענין כרת לא די
בפסול דהרי פסול א"ל חנאי דקרב המחיר כמטוה וכרת אין צו עד
שיקריב המחיר כמזוהו וה"ל לא איקבע פיגול לענין כרת ע"י מחשבה
הקטרה על הקטרה, ואי פסול דאורייתא איכא, מחשב טפי דפשטה
מחשבה כבודה תרבע לענין כרת, אבל מהא דאמר ח"ק אכן נמי תינתא
כו משמע דח"ק פסול ליכא, וגם ל' הרי"מ פת"מ בי"ח סתום כזה.
ואפשר דדין פיגול אינו נמשך מפסול העבודה אלא עבודה
במחשבה חוץ למנו קובעת את המנחה ואת הקרבן בפסול
[וכרי צעיק קרב המחיר כמזוהו, וכן ר' יוסי ס"ל דאוסב כחלב
פיגול] והא דאין הקטרה מפגלה הקטרה הוא משום דכלבוה שהשב
עליה אינה נקבעת בפסול זה ואף דהקמן נפגל מ"מ כלבוה לא
נפגלה והלכך ס"ל לרב דאפי' ל"מ אין הקטרה מפגלה הקטרה ולא
דמי להשב על השיריים בשעת הקטרת הקמן דהתם נפגל צין הקמן
צין השיריים אבל הקטיר הקמן להקטיר לבוה למחר אין כלבוה
נפגלה כיון דהקמן לאו מחיר דידה ומ"מ הקמן נפגל במחשבה
מקולקלה ומ"ד הקטרה מפגלה הקטרה ס"ל דאפי' לרבן דאין מפגלין
בחאי מחיר הכא כיון דכל המחיר נפגם הקמן מחמת שהשב צו
והכלבוה מפני שהשב עליה, והלכך בשבב בהקטרת הקמן על הכלבוה
וכלבוה על השיריים שפיר הוי פיגול דהרי נתקלקל כל המחיר, והא
דאמר ח"ק אכן נמי תינתא כו מ"מ לאו משום כיון דלאו מחיר ידידי
הוא כו ולא אייתא דהא דאמר אין הקטרה מפגלה הקטרה היינו
דכלבוה אינה נפגמה במחשבה זו אבל הקמן נפגע א"כ ככא דכבש
זה שהשב צו נפגמה במחשבתו למה אין כאן פיגול שהרי כבש זה
שחיטה חריקה ידידי כולי מחיר הוא, שהרי שהב כבש אחד לאכול
ממנו כוית חוץ למנו הוי פיגול, י"ל דהוי בשעת הכבש ע"מ לאכול